

Hồi Thứ Hai Mười Một

ĐỘNG ĐÌNH TÂN KHÁCH

Đình Hạo không khỏi cười thầm dù cho tiên nữ hóa thân há được lấy kẻ thù làm thân, mục đích của mình phen này vào trang là để phục thù, hấn nghĩ vậy bèn lạnh nhạt nói:

- E rằng đành phải phụ lòng tốt của trang chủ vậy.
- Tại sao?
- Tiểu đệ đã đính hôn từ bé.
- A! Thế thì không phải nói nữa!
- Nhưng trang chủ yêu mến, tại hạ xin ghi nhớ.
- Hãy nói về việc khác, Diệp Mậu Đình quá chén xin rút lui, kẻ hầu thu dọn bàn tiệc tàn.

Đình Hạo ngồi một mình trên lầu cao, ngắm nhìn xa xa thấy nước xanh man mác, gió đùa những mặt nước gợn sóng nhấp nhô, trời nước bao la... nhưng lòng hấn vẫn rối bởi khó tả.

Đến đây đã hơn nửa tháng, chẳng có lẽ ở mãi trong nhà kẻ thù làm khách?

Chiếu theo tình hình phán đoán, hung thủ năm xưa không còn tên nào lưu tại Nam trang, hèn gì Bán Bán Tẩu đi tốn thời gian lâu dài theo dõi vẫn không được chút manh mối nào hay nắm đầu Lưu Hóa Vu hỏi thẳng nguyên do?

Thân như hổ huyết, cao thủ trong trang lại đông như ong kiến, mình có thể đối phó nổi ư?

Bỗng nhiên hấn thoáng nghĩ đến một trong số hung thủ là Diêm Đô Sứ Giả từng xuất hiện tại Vương Ốc Sơn. Long Vân Tam Hiện vẫn còn thân tại Vọng Nguyệt Bảo, nghĩ sự phán đoán của mình cho rằng tất cả bị giết để bịt miệng là chưa đúng hẳn. Hấn nhủ thầm:

Hay mình cứ thế này thử một phen!

o O o

Trống điểm canh hai, trang viện vắng lặng như tờ, sân viện nội trang của trang chủ Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vu xuất hiện một bóng đen, dưới ánh đèn soi chiếu thấy hấn là một văn si trung niên mình mặc áo đen.

Một tên tiểu tỳ đi ngang qua hành lang bỗng phát hiện thấy người mặt áo đen

này, bèn thất kinh hô lớn:

– Có người vào nội trại!

Tiếng la này vang lên lập tức có vài tên bộc phu cầm kiếm hiện thân tiến tới bao vây người áo đen. Người áo đen vẫn xem như không đứng yên như pho tượng đá.

Trang chủ Dư Hóa Vu liền hiện thân nhảy tới, đưa tay quét một lượt người áo đen lớn tiếng hét:

– Chúng bay lui ra hết.

Bọn bộc phu lần lượt lùi ra ngoài. Dư Hóa Vu tiến tới vài bước, hướng về người mặc áo đen trầm giọng nói:

– Bằng hữu cao nhân phương nào?

– Hắc Nho!

– A!

Dư Hóa Vu thất kinh kêu lên một tiếng biến sắc hoảng hốt nói:

– Các hạ... Hắc Nho!

– Không sai!

– Quang lâm tể trang có điều chi chỉ giáo?

– Tìm một người!

– Các hạ tìm người... chẳng biết tìm ai?

– Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi và Trường Bạch Nhất Kiêu!

Dư Hóa Vu kinh ngạc dừng lại hai bước nói:

– Tể trang không có hai người này!

– Nếu có thì sao?

– Để cho các hạ lục soát toàn viện, nếu có người này trong trang viện, thì tùy các hạ xử lý thế nào cũng được.

– Bản nho không có thời gian để lục soát, mong rằng trang chủ giao hai người này, hoặc nói ra hành tung của họ.

Dư Hóa Vu cười một cách khổ sở nói:

– Bản nhân chưa từng quen biết hai người này, vậy thì biết nói sao?

Âm thanh lạnh như băng tuyết, Hắc Nho nói tiếp:

– Không được chối cãi!

– Sự thật là như thế.

– Dư Hóa Vu mi nên tin tưởng bản nho thừa sức phá hại Tề Vân Trang này ư?

Dư Hóa Vu run bắn người lên, sợ hãi nói:

– Các hạ không đành chuyện không có mà sinh có, cưỡng ép người chẳng?

– Lời nói dứt tại đây, bổn nho cảnh cáo mi hãy suy nghĩ cho kỹ, bổn nho đi đây!

Dứt lời bèn đi mất, không khác hồn ma bóng quỷ.

Nam Thiên Thần Long Dư Hóa Vu ngớ ngẩn tại chỗ miệng lẩm bẩm như nằm mộng:

– Hắc Nho! Hắc Nho! Nhân vật đáng sợ vẫn còn tại thế...

Thủ hạ tại nội trại, ngoại trại đổ xô tới đại viện, hầu hết họ chẳng biết phát sinh sự kiện gì, trông thấy gương mặt của trại chủ lạ thường, khiến họ chẳng dám mạo muội thăm hỏi chi chỉ thì thầm to nhỏ với nhau.

Trang chủ Dư Hóa Vu phát tay nói:

– Các người hãy lui ra hết, mời Mạc tổng quản, Diệp chương quản và Phương sư gia (sư gia có nghĩa là cố vấn) lưu lại thôi.

Tất cả mọi người giải tán đi hết chỉ còn lại Diệp Mậu Đình và một văn si khoảng hai mươi và một ông lão hầu tướng (tướng giống như mặt khỉ). Ba người theo trang chủ vào trong khách thính nội trại, ngồi xuống với nhau. Ông hầu tướng mở miệng trước tiên:

– Trang chủ xảy ra sự việc gì vậy?

Dư Hóa Vu trầm giọng nói:

– Lúc nãy Hắc Nho tới thăm bốn trang.

– Hắc Nho! Ba người cả kinh nhìn nhau thất thanh kêu lên, mặt mày tái mét.

Diệp Mậu Đình cau mày nói:

– Thuộc hạ khi ở phương Bắc có nghe đồn Hắc Nho tái xuất giang hồ, chẳng biết mục đích y đến đây làm gì?

– Tìm người!

– Tìm ai ư?

– Y bảo bản trang giao cho y hai tên ma đầu khét tiếng là Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi và Trường Bạch Nhất Kiêu!

– Như vậy là thế nào?

– Bản trang chủ cũng chẳng hiểu được!

– Kết quả thế nào?

– Y bỏ đi và cảnh cáo bản trang hãy nghĩ kỹ lại, có lẽ y sẽ trở lại.

Thanh niên thư sinh tiếp lời nói:

– Thuộc hạ sinh sau không được biết quái kiệt này, song nghe bậc tiền bối có nói Hắc Nho không phải là hạng người vô lý vô đạo, bình sinh chẳng có ác tính còn công án Cửu long lệnh khi xưa nghe nói vẫn còn trong nghi vấn chưa sáng tỏ.

Dư Hóa Vu gật đầu nói:

– Phương sư gia nói phải, nếu đối phương tái xuất bốn trang lần nữa, mình nói lý chẳng thể nói thông, nếu như võ công bản nhân trở xuống không có đối thủ tiếp được ba chiêu của y, lúc đó hậu quả thật khó lường.

Diệp Mậu Đình nói:

– Chốn giang hồ còn đồn đại như thế này nữa, tên Hắc Nho xuất hiện này là giả mạo, chứ Hắc Nho thật đã chết tại chiến dịch Mang Sơn năm xưa.

Dư Hóa Vu lắc đầu nói:

- Nếu phán đoán như thế lại càng đáng sợ hơn.
- Chẳng biết mục đích y tìm kiếm hai tên ma đầu kia để làm gì?
- Chẳng biết được.
- Tại sao lại vào bản trang tìm người ư?
- Càng chẳng thể tưởng tượng được.
- Trang chủ có hỏi thăm y chẳng?
- Không có cơ hội nói năng nhiều, vì y vừa xuất hiện lại bỏ đi ngay.
- Bây giờ phải tính thế nào đây?
- Nếu biết được tung tích hai tên ma đầu kia báo cho y biết thì xong ngay.
- Hai tên ma đầu này chưa từng hoạt động ở Nam phương, vả lại chẳng nghe chốn giang hồ đồn đại về hai ma đầu này nữa, bây giờ biết đi đâu thăm dò đây. Nếu đối phương mạo danh Hắc Nho tới đây thì vấn đề càng khá phức tạp hơn.

Thanh niên thư sinh nói

- Nếu là hạng người dối trá mạo danh thì không cần phải lo âu vậy.

Dư Hóa Vu nhú mày nói:

- Tại sao vậy?
- Mạo danh được chứ chẳng mạo được võ công. Hắc Nho là nhất đại quái kiệt, trong võ lâm chưa từng nghe ai nói có võ nghệ trội hơn y, nếu quả thật đó là Hắc Nho giả thì dựa vào nhân lực bản trang không ngại đối phó chẳng xuể, chỉ sợ một điều là Hắc Nho thật thôi.
- Có lý lắm, chắc sư gia có tính gì đây?
- Có chứ!
- Sư gia có cao kiến gì?

– Mời vị Toan Tú Tài đến cùng thương thuyết.

– Sao sư gia lại nghĩ đến hấn?

– Hấn xuất gia Bắc phương võ lâm, và căn cứ vào sự kiện Diệp tổng giáo đầu được hấn cứu thoát, thì hấn quả là nhân vật không thể tưởng tượng được, có lẽ hấn sẽ cung cấp chút ít manh mối.

– Nhưng hấn là... người khách?

– Cùng thuộc một phái võ lâm, chẳng sao cả.

– Vậy phiên Diệp giáo đầu đến mời hấn sang. Diệp Mậu Đình vâng một tiếng đứng dậy vội vàng chạy đi, khoảng chừng giây lát mới thấy Diệp Mậu Đình dẫn Đình Hạo vào khách thính, ba người trang chủ vội đứng dậy nghênh đón. Đình Hạo đưa mắt nhìn một lượt người không thấy ai xa lạ cả, vì lúc mới nhập trang đã được giới thiệu lẫn nhau, ông lão hầu tướng là tổng quản Kim Viên Mạc Vỹ, thanh niên thư sinh là gia sư... Gia Tuấn, hấn bèn hướng họ làm lễ. Dư Hóa Vu giờ tay ra nói:

– Mời Đình thiếu hiệp ngồi!

– Không dám!

– Sự kiện xảy ra lúc này chắc Diệp tổng quản phụng cáo rồi chẳng?

– Đúng vậy!

– Theo cao kiến của thiếu hiệp nên làm thế nào?

Đình Hạo trầm ngâm một hồi chậm rãi nói:

– Lượng thứ cho tại hạ thắc mắc chút, người Hắc Nho cần tìm có ở trong trang ư, hoặc có từng ở qua nơi này một thời gian nào chẳng?

Dư Hóa Vu không chút do dự nói:

– Chẳng hề ở đây bao giờ!

– Nhưng mà... Hắc Nho xuất hiện phải có nguyên nhân chứ?

– Phải vậy nhưng chẳng hiểu bên trong thế nào. Trước mắt khiến bọn tôi nhức đầu chính là vấn đề chân giả Hắc Nho, thiếu hiệp không lạ gì tình hình bắc phương võ lâm, chẳng biết có cao kiến gì? Đình Hạo trầm giọng nói:

– Tại hạ trình trọng báo cáo. Hắc Nho đông sơn phục xuất đó là điều chân thật không sai.

– A! Theo thiếu hiệp nói thế, bản trang phải ứng phó ra sao?

– Phương pháp duy nhất, trang chủ tìm mọi cách xác minh người mà Hắc Nho muốn tìm không có ở trong trang viện.

– Điều này biết xác minh thế nào đây, bằng lời nói làm gì đối phương chịu

tin.

– Bất cứ giá nào tìm ra hành tung hai người?

– Điều này càng khó, Trường Bạch Nhất Kiêu và Giang Hồ Ác Khách không hề hoạt động tại Nam phương võ lâm mà Bắc phương là thiên hạ của Vọng Nguyệt Bảo, lực bất tòng tâm, làm sao bây giờ?

Dư Hóa Vu dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

– Lại nữa, Hắc Nho có bằng lòng chậm rãi chờ đợi ta truy tầm ư?

– Điều này tại hạ có thể tiếp sức!

– Thiếu hiệp nói sao?

– Tại hạ cùng Hắc Nho có nhất diện chi duyên rất được y quý mến, có thể nói giúp trang chủ.

– A! May thật!

– Nhưng sự việc vẫn phải giải quyết cách nào cho ổn?

– Vậy thì mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

– Tại hạ ngày mai xin xuất trang viện xem có thể tìm gặp đối phương để chuyển lời trang chủ đến Hắc Nho được chăng?

– Tốt lắm, trăm sự trọng thác các hạ vậy.

– Nói xong quay về Kim Viên Mạc Vỹ nói:

– Mạc tổng quản, truyền lệnh hỏa tốc cho tiểu nữ, bảo y toàn lực truy tìm tung tích nhị ma.

– Vâng!

Đinh Hạo động tâm nào ngờ thiên kim trang chủ hoạt động ở Bắc phương võ lâm giao sự kiện trọng đại thế này cho y, chắc chắn là một cô gái tài ba xuất thế. Sự thực Đinh Hạo diễn tưởng thôi. Bây giờ có thể nói trắng ra thân phận để bắt đầu có hành động với đối phương được chăng?

Hắn nghĩ đến đây không khỏi cảm thấy hồi hộp nhưng chẳng làm sao đè nén được nổi cảm phần mối thâm thù huyết hải đó, thù nhân trước mặt, tiếp tục làm khách Lâm Bích Lâu nữa chẳng? Nghĩ kỹ lại không dùng binh đao không mang theo, để qua đêm hãy tính sau.

Bỗng một ý nghĩ thoáng qua, nếu hung thủ năm xưa đều bị giết chết để bịt miệng, vì Dư Hóa Vu phải ứng phó với Hắc Nho, đối phương có thể trao ra người chết thì bằng chứng hiển nhiên trước mặt lúc đó đối phương làm sao chối cãi được.

Hắn nghĩ thế cuối cùng quyết định chờ thêm một khoảng thời gian nữa.

Họp đàm đến đây đã kết thúc, mạnh ai nấy rời về phòng an nghỉ.

Đinh Hạo về đến phòng nghỉ, nằm trần trọc không sao ngủ được, hấn nghĩ căn cứ võ công bản thân đủ sức chỉ mặt điểm danh báo thù, nhưng làm thế này thì uẩn khúc bên trong vinh viễn không tìm hiểu được huyết án gia môn năm xưa, biết đâu còn có nguyên nhân khác. Trước mắt hung thủ còn sống như Diêm Đô Sứ Giả, Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh chỉ cần tóm được một trong hai người, thì mọi việc sẽ được sáng tỏ, nhưng lưỡng hung một thì tung tích bất minh, một thì thoát hiện tại Vương Ốc Sơn bây giờ chẳng lẽ quay lại bắc phương?

Sáng sớm ngày hôm sau, Đinh Hạo cưỡi ngựa khỏi Tề Vân Trang.

Vào khoảng giờ ngọ chàng đến thành Lạc Dương, hướng cho ngựa trực chỉ Nhạc dương lâu phóng tới, mới vừa nhảy xuống ngựa đã nhìn thấy ngay Bán Bán Tẩu đang ngồi dưới màn vải bố che nắng ở một góc khá thanh vắng.

Hấn giật mình buộc ngựa vào cây đại thụ gần đó, làm ra vẻ thản nhiên bước sang.

Bán Bán Tẩu tai thính mắt lanh, còn ở đằng xa đã cất tiếng gọi:

– Công tử cần xem tướng chẳng? Phúc họa cùng với thọ yếu lão phu nói đâu trúng đó.

Đinh Hạo mỉm cười bước sang chiếc ghế gỗ trước bàn lão, lúc bấy giờ là buổi ăn trưa nên mọi người đi lại thưa thớt vắng vẻ, và lại chiếc bàn đặt ở vị trí xa cách những gian hàng kia, nói năng cũng chẳng thấy cố kỵ, cũng không ai nghe ngóng làm gì.

– Thiếu chủ làm khách nam trang?

– Đinh Hạo cả kinh nói:

– Hồng lão làm thế nào biết dạng?

Bán Bán Tẩu cười bí mật nói:

– Nếu chẳng biết há xứng đáng là tai mắt ư?

– Hồng lão ở đây không bị hoài nghi ư?

– Không sao, hành tẩu giang hồ phải có pháp môn, thiếu chủ làm khách Nam trang bấy lâu có phát hiện gì không?

Đinh Hạo thuật lại tỷ mỉ mọi việc ở Nam trang chỉ bỏ lược phần Hắc Nho không nói, cuối cùng hỏi:

– Hồng lão thấy chúng ta có thể hành động ngay ư?

Bán Bán Tẩu lắc đầu nói:

– May mà thiếu chủ không mạo muội hành động không thể làm vậy được...

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

– Tại sao vậy?

– Sự việc có nhiều uẩn khúc.

– Hồng lão phát hiện những gì?

– Theo ta điều tra, ngoại trừ Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh từng là tổng quản Nam trang, còn lại những hung thủ kia không một ai là thủ hạ của Dư Hóa Vu và cũng chẳng có qua lại với Dư Hóa Vu bao giờ.

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói:

– Chẳng lẽ hắc không thể bỏ của ra mua chuộc hung thủ sao?

– Đương nhiên cũng có thể như vậy được, nhưng trong thường lệ trong giang hồ mà xét, thông thường mau chuộc hung thủ là do tự mình không đủ sức lực, và do tình hình không thể ra mặt mới làm vậy, và tham dự vào sự kiện năm xưa chủ chốt ra còn vài chục thủ hạ của họ, không thể nào giết hết bịt miệng được?

– Có thể nào không liên quan đến Nam trang ư?

– Thiếu chủ lo lắng thật phải, nhưng tin tức nguồn của lão phu khá chính xác.

– Chính xác thế nào?

– Gần đây ta chơi thân với một người y là võ sĩ vệ của Tề Vân Trang, niên ỷ cổ lai hy lời nói y không..

– Sự kiện này rất ít người biết đến?

– Đúng vậy, theo y nói rằng võ sĩ trong trang chưa bao giờ vô cớ thất tung qua bao giờ.

– Hồng lão muốn nói chủ mưu huyết án không chắc là Dư Hóa Vu?

– Ta chưa dám khẳng định, nhưng dựa theo góc độ lý nên xem xét kỹ lại.

– Hồng lão là người đương cuộc năm xưa, đối phương nói là phụng mệnh trang chủ kia mà?

– Năm xưa ta vẫn tin tưởng không nghi, nhưng bây giờ đoán kỹ lại mới thấy bên trong còn nhiều uẩn khúc.

– Uẩn khúc thế nào?

– Thứ nhất tất cả mọi việc giết người đổ máu là có dự tính mà Dư Hóa Vu chỉ mộ danh chủ nhân nên không cần thiết phải hành hung làm gì. Thứ nhì hai bên không hề có ân oán thâm thù gì. Thứ ba chủ nhân chưa nhận lời mời của Nam trang song vẫn không theo phe Bắc bảo, mà Nam trang Bắc bảo mỗi bên chiếm cứ một xứ, nước sông không đục chạm nước giếng, không có bất cứ một quan hệ lợi hại nào cả, vả lại Dư Hóa Vu không phải là hạng người gian hùng, càng không thể hành động bằng hành vi cay độc đến thế.

Đinh Hạo nghĩ thầm sự phân tích của Bán Bán Tẩu Hồng Cẩm quả thật có lý, mà chiếu theo kết quả mình dùng thân phận Hắc Nho xuất hiện dò thám càng thấy

hợp lý hơn, hẳn bèn trầm giọng nói:

– Chẳng lẽ đành chịu sao?

Bán Bán Tẩu lắc đầu nói:

– Không phải như thế, chúng ta cần phải điều tra sự kiện chàng rành mạch hơn, nếu không khéo tìm lầm đối tượng làm bùng nổ sự việc há không phải đập cỏ động rắn ư? Lúc đó mọi kế hoạch đều đổ vỡ, sự tìm kiếm còn gặp khó khăn trở ngại hơn nhiều, Đinh Hạo cau mày nói:

– Ý của Hồng lão muốn tạm thời ẩn nhẫn để truy lùng được hung thủ năm xưa..

– Đúng vậy, theo thiếu chủ vừa nói, Vân Long Tam Hiện có thể được Vọng Nguyệt Bảo chứa chấp, mà Vọng Nguyệt Bảo chủ lại mua chuộc tên Bạch Mi hòa thượng giết Diệp Mậu Đình, thế thì bên trong phải có uẩn khúc gì đây.

– Ta cũng hoài nghi điểm này.

– Trước mắt chúng ta có hai điều phải làm.

– Hai điều nào?

– Thứ nhất thiếu chủ về bắc phương điều tra rõ xem sự kiện Vọng Nguyệt Bảo có chứa chấp Vân Long Tam Hiện hay không, và nguyên nhân mua chuộc hung thủ giết Diệp Mậu Đình ra sao. Thứ nhì Diêm Đô Sứ Giả xuất hiện tại Vương Ốc Sơn, thiếu chủ nên cố gắng mà bắt hắn..

– Hừ!

– Nếu được Toàn Tri Tử trợ lực thì càng hay...

– Tại sao?

– Y là tay trình thám danh tiếng vả lại lai lịch giang hồ phong phú, đương kim võ lâm không ai hơn y.

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Được, ta sẽ đi ngay.

Bán Bán Tẩu trầm ngâm một hồi nói:

– Lão phu vẫn ở lại tiếp tục theo dõi động tĩnh ở Tề Vân Trang.

Bỗng nhiên một hồi âm thanh ngân nga vang tới, Đinh Hạo quay đầu lại xem hạ giọng nói:

– Hồng lão, xin từ biệt.

Nói xong hắn rảo bước tiến sang bóng cây bên kia lầu thành.

– Một lão nho sĩ ăn mặt y phục rất cũ kỹ nhìn nơi xa xăm tận rừng xanh cao hứng ngâm nga.

– Kha lão ca, người cũng đến đây ư?

Kha Nhất Nghiêu xoay người sang về mặt trầm ngâm nói:

– Chuyến đi này thế nào?

– Tiểu đệ làm khách trong Nam trang.

– A!

– Kha lão ca vẫn muốn tìm Diệp Mậu Đình thám thính người đó ư?

– Đúng vậy, đã đến nước này đối tượng chẳng những chỉ một mình hãn có thể còn nhiều cách khác tìm người dễ hơn.

Đình Hạo suy nghĩ một hồi nói:

– Tiểu đệ có thể góp sức ư?

Kha Nhất Nghiêu do dự nói:

– Điều này không thể lộ liễu thám thính được..

– Kha lão ca cho biết tên người ấy, tiểu đệ sẽ tìm cách thám thính.

– Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh!

Đình Hạo giật mình bắn người lên, không ngờ Kha Nhất Nghiêu cũng đang truy tìm Vân Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, như vậy tình hình càng trở nên phức tạp hơn...

o O o